

[Tove Jørgensen]

at rense sig ved en retssag, hvis det endnu er muligt.

Jens Møller (KrF):

For mig er det et princip, at alle mennesker fra undfangelsen til døden har ret til en rimelig og retfærdig behandling uanset alder, køn, race, nationalitet, tro og politisk tilhørsforhold. Til en sådan rimelig og retfærdig behandling hører, at personer, der har fast bopæl i Danmark, og som anklages for en alvorlig forbrydelse, må have ret til at få deres sag prøvet ved en dansk domstol, inden udvisning finder sted.

Det er således for mig uacceptabelt, at en person de facto dømmes af den udøvende magt, der således optræder både som anklager og som dommer. Noget sådant er da også klart i strid med ånden i den danske grundlov.

Den konkrete sag er der ikke længere mulighed for at gribe ind i, så det, der nu er nødvendigt og påkrævet, er en hurtig revision af udlændingeloven, især med hensyn til den personlige sikkerhed for personer, der har boet i Danmark i længere tid. Det er derfor godt, at ministeren har bebudet en sådan snarlig revision.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne takke for ministerens redegørelse og straks anføre, at min tale skal være beskeden og målrettet med hensyn til tak, nemlig mod de afsnit i ministerens indlæg, hvori der gives tilsagn om en bedre sikring af udlændinges retsbeskyttelse i fremtiden. For her var der dog tilkendegivet en erkendelse af, at forholdet nok kunne trænge til en revision. Men så heller ikke så forfærdelig meget mere. Ministeren hverken forløfter sig ved at løfte for meget eller forlover sig ved at love for meget i sit svar i dag, tværtimod. Jeg må have lov til at bedømme ministerløfterne som alt for løse. Løftet om nedsættelse af et udvalg med et meget bredt kommissorium kan være et løfte om syltning af denne sags principielle aspekter i en luge af masser af andre problemkredse, som der vel nok kan være grund til at se på, men som kræver megen tid, hvad der måske gør knap så meget for disse andre sagers vedkommende. Men for netop det, som den aktuelle sag har vist at der er akutte justeringsbehov vedrørende, er

det katastrofalt, at man putter disse mange forskellige problemsæt sammen i den samme krukke.

Det drejer sig nemlig om, reverenter talt, at øjeblikkelig handling er påkrævet vedrørende udlændinges retssikkerhed imod udvisning, sikkerhed mod vilkårlighed i myndighedsbehandlingen, en sikkerhed, man i et retssamfund kun kan skaffe sig ved, at man hverken straffes eller udvises på baggrund af anklager, ja, endda anklager, man må opgive, fordi det viser sig, at de ikke kunne holde til en nærmere prøvelse. Der skal en domsfastslåen af skyld til, inden man bør kunne skride til nogen form for samfundssanktion. Over for denne problemkreds er nøleri faktisk uacceptabelt, og nøleri er der lagt op til med ministerens tilsagn om, at der nok skal ske noget.

Det, der er brug for, er straks at få sikret, at udlændinge ikke kan udvises uden dom. Andet kan vi simpelt hen ikke være bekendt, hvis vi vil regne det danske samfund for et retssamfund.

De løfter, ministeren har givet indtil nu, lover meget lidt, og selv om det skal erkendes, at retningen i denne smule er god nok, må det dog fastslås, at det loves i henhold til en alt for langsom procedure. Der er tale om vage løfter uden vished for indfrielse, men med sikkerhed for, at det vil vare længe. Det er, hvad vi har fået fra justitsministerens side. Der skal et ganske anderledes tempo og konkrete tilsagn til på dette område vedrørende den fremtidige ordning for retsbeskyttelse for herboende fremmede med mere end aldeles løs tilknytning til dette land.

Justitsministeren kan næppe hævde, at det er så uoverskuelig en problemkreds, at man – hvis der ellers forelå politisk vilje i regeringen – ikke sagtens i løbet af 14 dage ved hjælp af den teknisk fremragende stab af embedsmænd, man har i justitsministeriet, kunne tilvejebringe mere betryggende regler og orientere folketingsmedlemmerne herom. Intet hindrer jo, at justitsministeren lover at følge princippet om, at der skal dom til for en udvisning. Et sådant løfte har vi ikke fået, det kommer vi i dag nok til at tage til efterretning, som fru Mimi Jakobsen fra centrum-demokraterne gør det i sit forslag om motiveret dagsorden. Men det er reelt set hverken betryggende eller tilstrækkeligt.